

Mostra d'algunes imatges incloses dins l'exposició «Creació fotogràfica d'Espanya», que es pot veure al Centre d'Art Santa Mònica entre el 29 de setembre i el 29 d'octubre.

EXPOSICIÓ

Noves propostes artístiques al Centre d'Art Santa Mònica

Els catalans Garcia Sevilla i Zush, artistes valencians, bascos i internacionals han passat pel Centre d'Art Santa Mònica des que s'inaugurà el maig de 1988. El centre continua amb la seva línia de mostrar l'art contemporani d'avantguarda amb tres interessants exposicions que ha programat per als pròxims mesos.

Fa poc més d'un any l'antic Convent de Santa Mònica inaugurarà les seves activitats artístiques. La recuperació del Centre per a exposicions d'art ha estat fruit d'un acord entre el bisbat de Barcelona i la Generalitat de Catalunya, segons el qual aquesta institució es comprometia a la restauració

del convent i l'església, que li eren cedits pel bisbat per un termini de 25 anys amb possibilitats de pròrroga. El cost del remodelatge s'ha avaluat en uns 200 milions de pessetes. Així, el maig de 1988 s'inaugurà «Surrealisme a Catalunya», la primera de tot un seguit d'exposicions.

Algunes de les mostres que ha organitzat i acollit el Centre d'Art Santa Mònica en aquest temps donen idea de la voluntat de difondre les diferents tendències de l'art contemporani autòcton i internacional amb una visió àmplia i oberta. Alhora, una política d'intercanvis amb comunitats autònomes ha permès contemplar diferents pro-

postes artístiques com «Modos de ver», una mostra de la plàstica valenciana del darrer decenni, o «Òpera Plàstika», que ens acostà a l'obra més actual d'artistes bascos.

Escultura, fotografia i artistes 'chicanos'

La temporada que tot just comença s'inaugura amb una visió pròpia de «L'Avantguarda de l'Escultura Catalana». Des d'una panoràmica històrica, una reflexió global ens permetrà relacionar l'escultura catalana de les dues darreres dècades

amb els seus orígens, tot mostrant una relació de connexió intergeneracional.

L'espai físic de la mostra presenta dues vies clarament diferenciades: l'estètica del ferro, que connecta Juli González i Gargallo amb artistes com Aguilar, Plensa o Solano, i la via de l'objecte, que relaciona autors com Miró, Tàpies, Serra, Ferrant, Cristòfol, Clavé, Brossa, Colomer, Durant i Esteva, Perejaume o Pazos. Forma i matèria són analitzats partint de tres eixos històrics diferents: el moment de pre-avantguarda, que mitjançant obres d'artistes com Picasso, Manolo o Casanovas explica la generació dels primitivistes, que defugien l'ornamentació modernista i l'estètica noucentista, i els evolucionistes, que reivindicaren opcions innovadores dins el mateix si del noucentisme, com són els casos d'Apel·les Fenosa i Josep Granyer.

La postguerra, moment ple de significacions sociològiques i estètiques, motivà l'aparició de l'informalisme català, que en el context d'aquesta exposició aplega la representació de Josep Ma. Subirachs, Corberó, Torres Monsó o Marcel·lí Martí, escultors que fugiren, d'alguna manera, de les opcions delimitades pels materials i les formes.

Finalment, les propostes de l'anomenada generació immaterial, que en la dècada dels anys 70 va arribar a qüestionar els límits de la identitat escultòrica, són representades per Llena, Miralda, Noguera, Ponsatí, Pablo i Torres.

Paral·lelament a aquesta exposició, que podrem veure entre el 29 de setembre i el 29 d'octubre, el Centre d'Art Santa Mònica presentarà «Creació fotogràfica a Espanya (1968-1988)». La mostra pretén agrupar l'obra d'uns artistes que ostenten el protagonisme d'una generació d'autors fotogràfics que han convertit la fotografia espanyola en la més innovadora i creativa del continent en aquest període, segons s'ha dit en alguns mitjans artístics europeus.

En l'exposició podrem veure l'evolució estètica i ideològica d'un col·lectiu integrat per una seixantena d'autors molt diversos que han interpretat la transformació cultural i social d'aquestes dues dècades, a l'estat espanyol; des dels collages postsurrealistes de la primera dècada, fins a la fotografia dels 80, amb innovacions formals que trenquen amb tot tipus d'academicisme.

La mostra havia estat exhibida a Marsella en la darrera temporada artística.

Finalment, el 15 de novembre s'inaugurarà «Le Démon des Anges», que fins a primers de gener donarà a conèixer l'obra d'artistes *chicanos* que s'ha gestat a la costa oest dels Estats Units. Es tracta d'una

«Le Démon des Anges», exposició prevista per al 15 de novembre, donarà a conèixer l'obra d'artistes 'chicanos' gestada a la costa oest dels Estats Units. Dalt, 'Homage to Lukeman Glasgow' d'Alberto Lujan Maga. Baix, 'La Llorona' d'Amalia Mesa Bains.

coproducció entre la Generalitat de Catalunya i el CRDC de Nantes (Centre de Recherche pour le Développement Culturel), que amb un esperit obert s'han unit per difondre a Europa les propostes de setze artistes mexicans, residents a Califòrnia, que constitueixen un col·lectiu d'interès singular en el panorama de les avantguardes artístiques nord-americanes. «Le Démon des Anges» ens acostarà a un col·lectiu artístic d'arrels socio-culturals conflictives, que han dividit la comunitat *chicana* concentrada a Los Angeles en dos grups clarament diferenciats: els chicano-llatins i els angloamericans. Els chicano-llatins, representats a

«Le Démon des Anges», constitueixen un moviment artístic que naix de la rebel·lió enfront d'una història colonialista conflictiva que data de mitjans del segle passat, quan els Estats Units conqueriren els territoris del nord de Mèxic.

Amb aquesta exposició, el Centre d'Art Santa Mònica donarà a conèixer mitjançant treballs murals, gràfics i muntatges en formes i tècniques diverses, la plàstica fortament visual d'un moviment «sagrat i polèmic —segons els crítics— d'una forta càrrega demoníaca».

Júlia Andreu